

народного характеру, тобто відносини «з іноземним елементом». Запропонована нами система принципів міжнародного приватного права, не є вичерпною і не може бути визнана такою, як остаточна. Хоча принципи права характеризуються відносною стабільністю, проте з розвитком суспільних відносин даний перелік принципів права може уточнюватись.

Література:

1. Ануфриева Л. П. Международное частное право: учебник. В 3 т. / Л. П. Ануфриева. – М.: Издательство БЕК, 2002. – Т. 1: Общая часть. – 2002. – 288 с.
2. Богуславский М. М. Международное частное право: учебник / М. М. Богуславский. – М.: Юрист, 1999. – 408 с.
3. Галенская Л. И. Действие общих принципов международного права в сфере частного права / Л. И. Галенская // Журнал международного права. – 1995. – № 4. – С. 3–11.
4. Дахно І. І. Міжнародне приватне право: навч. посіб. / І. І. Дахно. – К.: МАУП, 2004. – 312 с.
5. Макаров І. М. Принципи міжнародного приватного права // електронний ресурс – [режим доступу]: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Nvmgu_yur/2011_2/Makarov.pdf
6. Попов А. А. Международное частное право / А. А. Попов. – Х.: Ра, 1999. – 219 с.
7. Толочко О. Принципы международного частного права / О. Толочко // Белорусский журнал международного права и международных отношений. – 2001. – №
8. Чубарев В. Л. Міжнародне приватне право: навч. посіб. / В. Л. Чубарев. – К.: Атіка, 2008. – 608 с.
9. Юлдашев О. Х. Міжнародне приватне право: Академічний курс: підручник / О. Х. Юлдашев. – К.: Концерн «Видавничий Дім «Ін Юре», 2004. – 528 с.

Лисак Я.І.

*студент, Національний університет «Юридична академія
України імені Ярослава Мудрого»*

УНІФІКАЦІЯ НОРМ МІЖНАРОДНОГО ПРИВАТНОГО ПРАВА ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ПРАВАЗАХИСНОГО ПРОСТОРУ

Дотримання прав і свобод людини і громадянина є основним фактором формування внутрішньої та зовнішньої політики кожної демократичної держави. Відповідне становище досягається також

і шляхом інтернаціоналізації всіх сфер життя суспільства як міжнародного, так і конкретної держави, що, в свою чергу, є головною тенденцією XXI сторіччя. Ще однією тенденцією нашого часу є формування правозахисного простору.

Джерелом порушення прав людини є сама людина та створені нею структури. Однак, якщо є порушення, то має бути і відповідна реакція на них. Такою реакцією стало формування правозахисного простору, який вбачається неминучим феноменом сучасної держави та права і пов'язаний із функціонуванням відправних пунктів демократії, якими є:

- реальна можливість людини самостійно захистити свої права та свободи;
- ефективна діяльність правозахисних організацій;
- правозахисна направленість функціонування органів державної влади.

Інтернаціоналізація суспільних відносин стала причиною розширення і посилення впливу норм міжнародного права на національне право тієї чи іншої країни, інтенсивного розвитку правового регулювання відносин ускладнених іноземним елементом, зближення змісту національного права різних держав.

Активний міждержавний та міжкультурний обмін не може уникнути конфліктів, які виникають при його здійсненні, а отже з'являється необхідність вирішення спорів та захисту прав і свобод учасників світового співтовариства, що можливе лише при тотальному регулюванні одних і тих самих відносин у різних правопорядках. Захист прав і свобод людини є основною ідеєю існування так званого правозахисного простору.

Діяльність із захисту прав і свобод людини ґрунтується на засадах, закріплених в універсальних міжнародних актах з прав людини (Загальна Декларація прав людини прийняття 10 грудня 1948 року) та потребує постійного звернення до міжнародно-правових норм, що містяться в договорах та рішеннях міжнародних організацій. У зв'язку із цим виникає необхідність наближення норм національного законодавства до світових стандартів. Ефективним засобом для цього, на нашу думку, є уніфікація правових норм. Як відомо, процес уніфікації у міжнародному приватному праві представляє собою розробку одноманітних загальнообов'язкових правових норм для двох або більше держав і забезпечення їх однакового тлумачення та застосування. Особливістю процесу уніфікації є те, що

він проходить одночасно і на міжнародному рівні, і в системі внутрішнього законодавства певної країни. Уніфікація допускає введення в національне право різних держав однакових норм та веде до зближення національно-правових систем.

У створенні ефективної правової системи та уніфікації значну роль відіграє співробітництво з міжнародними організаціями, діяльність яких спрямована на розвиток міжнародного приватного права. Серед них провідну роль відіграють Гаазька конференція з міжнародного приватного права та Міжнародний інститут уніфікації приватного права та інші. Слід зазначити, що Україна не приймає участі в більшості універсальних договорів, розроблених Гаазькою конференцією з міжнародного приватного права (наприклад: Конвенція про міжнародний доступ до правосуддя 1980 рік), але є учасницею багатьох партикулярних договорів про правову допомогу.

Виходячи з вищенаведеного слід зазначити, що уніфікація норм в міжнародному приватному праві є ефективним засобом формування правозахисного простору, адже, по-перше, посилює охорону прав та свобод учасників правовідносин, ускладнених іноземним елементом та полегшує процес захисту шляхом установлення одноманітного порядку вирішення спору. По-друге, створюється єдине регулювання, яке враховує особливості міжнародних відносин (а це не завжди можливо на рівні окремої системи національного законодавства). По-третє, учасники відносин, ускладнених іноземним елементом, матимуть змогу більш ефективно самостійно захищати свої права, адже усуваються розбіжності в тлумаченні та регулюванні певного виду відносин.

Волошина К. А.

студент, Національний університет «Одеська юридична академія»

СПАДКОВІ ПРАВОВІДНОСИНИ ЩО ВИНИКАЮТЬ МІЖ ГРОМАДЯНАМИ УКРАЇНИ ТА ІНОЗЕМЦЯМИ ЗА МЕЖАМИ УКРАЇНИ

Актуальність теми дослідження зумовлена тим, що у зв'язку з зростанням міграції населення у другій половині XX ст., різко збільшилась трудова міграція та число біженців, що залишили свої держави з економічних причин, що привело до збільшення числа